

תה"ג 20569/12/17 - תומס יוסף גרוס נגד היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 20569-12-17 מדינת ישראל נ' גרוס(עציר)

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
המבקש על ידי עו"ד א' בסרליק תומס יוסף גרוס
וע' שחם
נגד

המשיב על ידי עו"ד מתן עקיבא היועץ המשפטי לממשלה

החלטה

לפניי בקשה להמצאה ולעיון בחומר חקירה בתה"ג 20569-12-17 על פי תקנה 8 לתקנות ההסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), תשל"א-1970 (להלן **תקנות ההסגרה**), המוגשת במסגרת עתירה להכרזת המבקש תומס יוסף גרוס (להלן **המבקש**) בר הסגרה לארצות הברית של אמריקה. חומר החקירה המבוקש הוא צו שיפוטי שניתן בישראל לקבלת חומר רפואי בעניינו של המבקש, תרשומות בין הרשויות בישראל לרשויות בארצות הברית בהקשר זה, או לכל היותר רשימה של תכולת אותו חומר, המידע הגולמי המלמד על כך שהמבקש גלש באינטרנט בסמוך לביצוע העבירות המיוחסות לו.

רקע עובדתי

1. נגד המבקש תלויה ועומדת עתירה להכריז עליו בר הסגרה לארצות הברית לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, תשי"ד - 1954 (להלן **חוק ההסגרה**). בקשת ההסגרה מייחסת למבקש ביצוע עבירת רצח של אמו אינה גרוס, ובגינה ניתן היה להעמידו לדין בישראל בעבירה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן **חוק העונשין**).

2. המבקש היה אזרח ישראל ותושבה ביום ביצוע העבירה.

3. מבקשת ההסגרה והחומר המצורף אליה עולה, כי בלילה שבין 8 ל-9 בינואר 2012 גמלה בליבו של המבקש החלטה להמית את אמו. במהלך אותו הלילה סימם המבקש את אמו ולקח אותה אל מוסך הבית, שם דקר אותה בצווארה למוות באמצעות סכין שנטל ממתבח ביתה.

טענות הצדדים

4. לטענת ב"כ המבקש, חומר החקירה המבוקש, חיוני להגנת המבקש בדיון בעתירה, שכן בכוונתו לטעון כי המידע הרפואי שנמסר לרשויות ארצות הברית, נמסר שלא כדין ועל כן על פי הדין החל בארצות הברית ראיות אלה פסולות. אשר למידע הגולמי הקשור לגלישת המבקש באינטרנט בסמוך לביצוע העבירה, ב"כ

המבקש טענו כי מדובר במידע חיוני ביותר להגנת המבקש, המצוי בידי הרשויות בארצות הברית, ועל כן אין להסתפק בתצהיר שניתן בהקשר זה.

5. על כן ב"כ המבקש עתרו, כי בית המשפט יורה למשיב להעתיק ולצלם את חומרי החקירה המבוקשים, ובכך לאפשר למבקש לנהל את הגנתו בדרך ראויה.

6. ב"כ המשיב התנגד לבקשה להמצאת חומרי חקירה נוספים מרשויות ארצות הברית, מעבר לאלה שכבר הועברו אל המבקש. לדבריו, ההלכה פסוקה היא, כי המדינה אינה חייבת להציג את כל המסמכים שנאספו על ידי המדינה המבקשת לצורך הליך ההסגרה. מדינה המבקשת הסגרה נדרשת להציג את אותם המסמכים אשר ישקפו נאמנה את תשתית הראיות הקיימת. לטענתו, אין באפשרות הרשויות הישראליות, ובכלל זה בית המשפט, לחייב את המדינה המבקשת להציג חומר ראיות נוסף המצוי בידה.

7. עוד הוסיף וטען ב"כ המשיב, כי נפסק לא אחת שתכליתו של הליך ההסגרה אינה לקבוע את אשמתו או חפותו של המבוקש, אלא לבחון אם קיימת הצדקה לברר את החשדות נגדו בבית משפט מוסמך במדינה המבקשת את הסגרתו. בראי תכלית זו, היינו היכולת להתגונן מפני בקשת ההסגרה, נגזר היקף זכות העיון בחומר הראיות. מכאן, לטענתו בשלב זה אין לבחון האם הראיות שהושגו בארצות הברית הן בגדר "פירות עץ מורעל", ועל כן אין רלוונטיות בהליך זה, לאופן קבלת המידע הרפואי, וכן אין רלוונטיות לתרשומות בעניין זה.

8. בעניין הצו השיפוטי והתרשומות, הדגיש ב"כ המשיב כי הצו שהוצא בישראל אינו בגדר חומר חקירה שנאסף בישראל, שכן לא התבצעה כל חקירה בישראל. לכל היותר מדובר בהליך של סיוע בין מדינות. אשר לתרשומות, לשיטתו מדובר בתרשומות חסויות שהם בגדר תרשומות פנימיות.

9. ב"כ המבקש בתגובתם חזרו על הדברים אשר טענו בבקשתם, והדגישו את חיוניותם של החומרים המבוקשים להגנת המבקש במסגרת הליך זה, כן ציינו, כי אין מדובר בתרשומות פנימיות וכי יש לראות בצו בגדר מידע שנאסף בישראל, ועל כן יש להמציאו לידי המבקש.

דין והכרעה

10. לאחר שעיינתי בבקשה, בתשובה לה ובתגובה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

11. כידוע, תקנה 8 לתקנות ההסגרה (סדרי דין וכללי ראיות בעתירות), התשל"א- 1970 (להלן: **תקנות ההסגרה**) מקנה למבקש זכות לקבל לידיו את חומר הראיות שבכתב הנוגע לעתירה ומצוי בידי העותר: **"הוגשה עתירה - רשאי המבוקש או סגורו לעיין בכל זמן סביר בכל חומר ראיות שבכתב הנוגע לעתירה ומצוי בידי העותר..."**

12. סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **חוק סדר הדין הפלילי**), קובע את זכותו של נאשם לעיין בחומר החקירה שנאסף או נרשם בעניינו. על התכלית שבגילוי חומר הראיות עמד בית משפט העליון בבש"פ 501/09 **היועץ המשפטי לממשלה נ' מאיו**, פס' 5 לפסק דינו של השופט לוי ([פורסם בנבו], 10.5.2009) (להלן **מאיו**):

"בחשיבותה של זכות העיין בחומר החקירה לא ניתן להפריז. במידע שאספו רשויות החקירה אפשר וטמון המפתח לזיכוי של נאשם מן המיוחס לו. חומר הראיות שגובש הוא נדבך ואין שני לו בהגנתו של העומד לדין. העיין מגשר, ולו במעט, על פער הכוחות הניכר בין המדינה לבין מושא הפעלתו של כוח האכיפה שבידיה".

13. הליך גילוי ראיות במסגרת עתירה להסגרה, מוסדר כאמור בתקנות ההסגרה, ולא בחוק סדר הדין הפלילי. באשר ליחס בין שתי ההוראות הללו, נקבע לא אחת, כי **"בהליך הסגרה פרשנות המושג 'חומר ראיות הנוגע לעתירה' מצומצם מן הפרשנות של המושג המקביל 'חומר חקירה' בחוק סדר הדין הפלילי" (ר' בש"פ 4264/10 היועץ המשפטי לממשלה נ' נובק, [פורסם בנבו] (24.6.10), בפסקה 12(להלן **נובק**)).**

מכאן שזכות העיין במסגרת הליך ההסגרה אינה מטילה חובה על המדינה המבקשת את הסגרת המבקש, לצרף לבקשת ההסגרה את מלוא חומר הראיות שנאסף על ידה, מאחר שמלוא החומר רלוונטי במסגרת ההליך הראשי שיתנהל בתחומה בעניין האישומים נגד המבקש לגופם. יפים לענייננו דברי בית המשפט שהוזכרו בעניין **מאיו** לפיהם: **"אין מטרת הגילוי לאפשר למבוקש לארגן את פרשת הגנתו לגוף האישומים נגדו. זו האחרונה היא סוגיה נפרדת, שמקומה יכרנה בשלב הדין באישומים גופם, ואין היא רלוונטית לדין בעתירה להכריז על מבוקש כבר הסגרה".**

14. ההליך במדינת ישראל מתנהל בבקשת ההסגרה בלבד, ולשם כך אין לדרוש מן המדינה המגישה את בקשת ההסגרה מעבר להצגה בפני בית המשפט הדין בבקשה ראיות המשקפות נאמנה את התשתית הראייתית הקיימת נגד המבוקש: **"הדרישה לצירוף מכלול חומר הראיות הרלוונטי, שיש ליישמה על-פי אמת-המידה המוגברת של הוגנות הנדרשת מן המדינה, איננה מיועדת לחייב את המדינה להציג, כעניין טכני, את כל המסמכים שנאספו על-ידי המדינה-המבקשת לקראת משפטו של המבוקש, כתנאי לכך שניתן יהיה להכריז שהמבוקש הוא בר-הסגרה. אלא, דרישה זו עניינה בהצגת אותם מסמכים שישקפו נאמנה את תמונת התשתית הראייתית הקיימת כנגד המבוקש, ללא מניפולציות אסורות, שיש בהן כדי לעוות תשתית זו" (ראו, לעניין זה, ע"פ 7840/01 **אקווה נ' היועץ המשפטי לממשלה**, [פורסם בנבו], 17.7.02), והשאלה האם מתקיימים התנאים להסגרתו של אדם, נבחנת אך ורק על סמך הראיות שבחרה המדינה המבקשת להגיש בפועל במסגרת בקשת ההסגרה. לפיכך, נמנעים בתי המשפט מלצוות על מדינות זרות להוסיף ראיות שאולי מצויות בידהן, לעניין זה ראו, ע"פ 6717/09 **אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה** [פורסם בנבו], 6.12.10), פסקה 10, שם**

נקבע:

"אין מקום בגדרי הדיון בבקשת ההסגרה להורות ליועץ המשפטי לממשלה לפנות למדינה המבקשת בבקשה לצירוף ראיות נוספות בבקשת ההסגרה. לכל היותר, רשאי בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה להגיע לכלל מסקנה, כי אין בתשתית הראייתית שהונחה לפתחו כדי להצדיק את הסגרתו של המבוקש".

15. כך לאחרונה, שב בית המשפט העליון על הלכה זו בבש"פ 5723/17 **הרי עמר נ' מדינת ישראל** (27.7.17) (להלן **עמר**), לפיה המדינה המבקשת אינה מחויבת לצרף לבקשת ההסגרה את מלוא חומר הראיות הקיים בידה.

16. אשר על כן, מסקנתי היא כי יש לדחות את בקשת ב"כ המבקש לדרוש מהמדינה המבקשת, מסמכים ומידע שלא צורפו לעתירה, ובהם החומר הגולמי הקשור בגלישת המשיב באינטרנט בסמוך לאירוע, גם אם לדברי ב"כ המבקש, הם זקוקים לחומר האמור לשם הכנת הגנתו של המבקש בבקשה שלפני.

17. אשר לצו השיפוטי, לא מצאתי לקבל את טענת ב"כ המבקש, כי מדובר בחומר חקירה שנאסף בישראל, ועל כן יש למוסרו לידי המבקש בישראל. בשונה משנקבע בעניינו של **עמר**, שם נחקר המבוקש בישראל, על ידי משטרת ישראל במסגרת תיק חקירה ישראלי, ועל כן הועבר חומר חקירה שנאסף לידי ההגנה, הרי שבעניינינו לא נפתחה חקירה בישראל, אלא ישראל התבקשה לסייע לגורמי החקירות בארצות הברית במלאכת איסוף הראיות. מכאן, שהחומר המבוקש הוא בגדר החומר המצוי בידי רשויות ארצות הברית, אשר לא ניתן לחייבה להציגו.

18. אשר לתרשומות בין המדינות, לא אחת נפסק כי מדובר בתרשומות פנימיות, שאין בגדר חומר חקירה, ועל כן גם אין לערוך רשימת חומרי חקירה בהקשר זה. הדברים נפסקו הן באשר לסעיף 8 לחוק ההסגרה ואף באשר לסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, ששם היקף זכות העיון היא נרחבת יותר. (ר' בעניין זה בפרשת **נובק**, ובבש"פ 9275/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] 14.12.17)

19. יודגש, כי ככל שאין בראיות שצורפו לעתירה "אחיזה לאישום", הרי שהתוצאה האופרטיבית תהיה אי הכרזה על המבקש כבר הסגרה, אולם, כפי שצוין לעיל, אין בכך כדי לחייב את המשיב להמציא מסמכים אשר אינם מצויים ברשותו, או להמציא מסמכים שהם בגדר תרשומת פנימית.

20. לאור כל האמור לעיל, דין בקשת המבקש להידחות.

המזכירות תשלח החלטתי זו לידי ב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ח, 25 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.

עמוד 4

